

רחל מרחלת על כל העולם

אהובת הזמר

היה מוכרח לצאת איתה. הוא לקח אותה אליו לחדר, ואחר כך התברר לו שהיא היתה בתולה. היא פרצה בבכי, והוא ירד ללובי של המלון והתחיל לעשן סיגריות בשרשרת. הוא אף פעם לא

ויקי

עישן לפני זה. הוא לא ידע מה לעשות. ואחר כך הוא היה מוכרח לברוח מהארץ, כי הוא נבהל ממה שהוא עשה.

בעקבות כל הגילויים שהוא גילה לה, וכל היחסים הללו, החליטה לנסוע אליו לבלגיה, כי אדאמו הבטיח לה שהיא תהיה שם אורחת הכבוד שלו. ויקי קבעה את הנסיעה לסברואר, ועכשיו היא מחכה לחודש הזה בכליון עיניים.

לפני שבוע קיבלה בחורה צעירה ונחמדה, עם שיער ארוך ועיניים גדולות, מכתב ממרוקם. במכתב היו כתובים כל מיני דברים לא חשובים, אבל על סוף המכתב היה חתום: "נשיקות חמות. אדאמו".

הבחורה המאושרת הזאת היא ויקי אפילפלו, בחורה בת עשרים, ילידת מרוקו, שעלתה לארץ בגיל שמונה. היא אף פעם לא הלמה אפילו שתקבל מין מכתב כזה מאדאמו בכבודו ובעצמו, והנה זה קרה לה. היא מחזיקה את זה עכשיו בארנק שלה, ומוציאה את זה משם רק כל כמה שניות, כדי שכל מי שלא ראה את זה עדיין, יוכל לדאוג.

היא פגשה את אדאמו בהילטון. אחותה עובדת שם בחור פקידת קבלה, והיא הלכה לבקר אותה. כשהיא הגיעה לשם, ניטפל אליה איזה בחור קטן, עם גיטרה ביד וסודר על הצוואר, ואמר לה: "איזה בחורה נחמדה".

היא לא שמה לב אליו, עד שהיא ראתה שקבוצה של ילדים וילדות מתנפלים עליו, ומבקשים ממנו אוטוגרף. היא שאלה: "מי זה?" ואמרו לה שזה אדאמו, או היא תיכף רצה אליו, עם חתיכת נייר, וביקשה שיתן גם לה אוטוגרף.

אבל אז התברר שאין לו עט. "אולי תבואי מחר, עם עט, ואז אני אתן לך", הוא אמר לה, והיא שמעה בקולו.

למחרת היא באה אליו לחדר, עם עט. הוא נתן לה אוטוגרף, ושאל אותה למה היא לא באה להופעות שלו. היא אמרה לו שאין לה כסף. הוא נתן לה כרטיס הזמנה, ומאז היא לא החסירה אף הופעה אחת.

עכשיו היא מאד כועסת על כל אלה שאומרים שיש לו ארוסה, שקוראים לה "ניקול". "אין לו בכלל ארוסה", היא אומרת, "הניקול הזאת היא בכלל לא ארוסה שלו. סתם, האמא שלה ביקשה מהאמא שלו שתגיד לו שילמד את הבת שלה גיטרה. או לא היה לו נעים לסרב, והוא לימד אותה".

"מה שאני יכולה להגיד", היא מוסיפה, "זה שאני הבן-אדם היחיד שקיבל ממנו תקליט שכתוב עליו: 'את הנך אחד הדברים שהנעימו לי את הביקור בישראל'. אף אחד בעולם עוד לא קיבל ממנו תקליט עם הקדשה כזאת".

"הוא קרא לי נטאלי וור", כי הוא אמר שאני דומה לה. הוא אהב אותי מאד, ואני גם הבן-אדם היחיד שהוא נתן לו את מיספר הטלפון ואת הכתובת הסודית שלו, למרות שבאמת, בחיי, הוא לא נגע בי אף פעם, לכל היותר הוא עשה לי קצת מסגים בגב. הוא גילה לה את כל סודות לבו. הוא גילה לה ש"סילברי וורמן" היא בחורה לא יפה בכלל, וש"זיני הולרדי" הוא חבר שלו.

חוף מזה הוא גילה לה שהוא לא מתעסק עם בחורות, ורק בחורה ישראלית אחת מחזרת אחריו כל הזמן, והוא לא יודע מה לעשות איתה.

"בערב האחרון", היא מספרת, "כבר לא היתה לו ברירה והוא

מצא אלמנה מצא טוב

כשהגיע לפרקו בנו של בנימין מיניץ ז"ל מי שהיה שרה-הדואר, מצאו לו בת ממשפחה טובה, וחינו אותה בחתונה גדולה ושמחה. הבת היתה צעירה מאד, קצת יותר צעירה ממנו, אבל זה לא הפריע לה לדעת לו מיד שני ילדים חמודים.

בתור בעל לאשה ואב לילדים, לא היתה לישיעיהו מיניץ ברירה אלא להתחיל לעבוד, ולהוציא את לחמו בויעת אפיים מן ה' אדמה. הוא נכנס כשותף להוצאת ספרים פרדס, ואמנם לא הוציא על זה הרבה זיעה, אבל לחם יצא לו מזה.

אלא שיום אחד נגמר הלחם, ובמקום הלחם התחילו להופיע הנושים. התברר שבהוצאת הספרים היו כל מיני סיבוכים כספיים, ולישיעיהו מיניץ לא נותרה ברירה אלא להשאיר את אשתו וילדיו בארץ, ולנסוע לארצות-הברית, כדי למצוא שם איזשהי אפשרות, מבין כל האפשרויות הבלתי-מוגבלות שיש שם, להשיג כסף.

ובאמת, הוא מצא שם כסף. זה היה הכסף של איש אמיד מאד, שהוריש אותו לאל-מנתו, לאחר מותו. הכסף הזה היה, כמובן, צמוד היטב לאשה, ולשלושת ילדיה.

ישיעיהו מיניץ התאהב בה בכל ליבו, והחל עוזר לה לטפל בילדים שלה ובכסף שלה.

בינתיים הצליחה אשתו הפרטית של ישיעיהו להתגבר על כל הנושים שלו, לקחת את שני ילדיה, ולנסוע אל בעלה באמריקה. בעלה קיבל אותה בפנים עצובות, ובמצב רוח רע. הוא אמר לה שהוא החליט שהוא כבר לא ראוי לה. למה לה בעל שאין לו כסף, שעושה לה כל כך הרבה צרות. מי הוא בכלל בשבילה, בייחוד שהיא עדיין כל-כך צעירה ונחמדה, ויכולה עוד למצוא משהו יותר טוב ממנו.

האשה אמרה לו שהיא דווקא מרוצה ממנו מאד, ולא רוצה בכלל משהו יותר טוב. אבל הוא עמד על דעתו, ואז היא התחילה לחקור מה קרה לו, וגילתה את האלמנה עם שלושת ילדיה.

היא הועיקה מיד את אמו של הבעל, שבאה לאמריקה, והחלה משכנעת את בנה שיחזור אל אשתו, וימשיך לחיות חיים ישרים ויפים.

אבל הבעל סירב. הוא טען שהוא היחיד לחיות חיים חדשים, לנתק את כל הקשרים שלו עם העבר. לפני שבועיים הוא קיבל מאשתו את הגט.

מוסר ויקטוריאני

החיים של המיליונרים הם קצרים מאוד. האפשרויות רבות מאד. המלאכה מרובה מאד, ולכן הם עושים כל דבר במהירות גדולה מאוד.

הנה, רק לפני חודש, בערך, קיבלה היפהפיה דליה אופיר כרטיס טיסה ללונדון, מאת המיי ליונר היהודי ג'ק ג'וזף שגילה אותה

אופיר

בסביבות הילטון ושרתון.

היא לקחה את ה' כרטיס בשמחה רבה. היא חלמה תמיד ל' נסוע ללונדון עם מיליונר, ללכת איתו לתחרויות סוסים, ל' מירוצים, ולראות את העולם הגדול, עם כל הכסף שיש בתוכו.

היא נסעה ללונדון, ושם היא גילתה שבעולם יש מיליונרים עוד יותר גדולים מהמיליונר שהביא אותה לשם.

תאומות סיאם

התחילה גם כן להתרחב ולהשמין. כעבור שנה היא התחנתה בעצמה עם גבר אחר, ושנה לאחר שליהודית נולד בן, שי אר שרוב, שהוא ילד-הפלא של הקולנוע הי עברי, נולדה לחוה בתה.

באותו זמן כבר נקראו שתיהן תאומות הבהומה. כל הבהומה הכירה אותן, ואהבה אותן במידה שווה, משום שאף אחד לא הצליח להבדיל ביניהן, כדי לדעת את מי לאהוב יותר.

השבוע נודע ששתיהן, בבת אחת, עומדות להתגרש מבעליהן. כל אחת מן הבעל שלה.

חולה תיכף אחריה, וכשהיהודית לא הרגישה טוב, חוה הרגישה לא טוב אחריה, וכשהיהודית הרגישה טוב, מיד הרגישה גם חוה טוב.

כשהיהודית עלתה מהונגריה, עם עליית הנוער, עלתה חוה יחד איתה. וכשהיהודית הגיעה לא מומן לגיל שלושים וארבע, הגיעה גם חוה התאומה בניוק לאותו הגיל.

כשהיהודית היתה כבר גדולה, היא הת' חתנה עם שלמה אשורב, מדריך-תיירות נחמד ופופולארי. אחרי כמה שנים היא נכ' נסה להריון, וכשהוה הרגישה בזה, היא

היה היו שתי ילדות קטנות. לילדה האחת קראו חוה, ולשנייה קראו יהודית, והן היו כל-כך דומות זו לזו, עד שקראו לשתי הן בחדר ה'תאומות'. הן היו באמת תאומות, אפילו תאומות זהות שקשה היה להבדיל ביניהן.

כל פעם שהיו פוגשים את יהודית, היו אומרים לה "שלום חוה", וכשהיו פוגשים את חוה, היו אומרים לה "שלום יהודית", ושתי התאומות היו צריכות להקדיש את כל חייהן כדי להעמיד את האנשים על טעותם, ושאת שאמרו לה "שלום חוה", היא יהודית, ושאת שאמרו לה "שלום יהודית", היא חוה.

הן היו תאומות הקשורות מאוד אחת אל השנייה.

כל פעם שיהודית היתה חולה, חוה היתה

פילגש לעונה אחת

אשה זה דבר רציני מאוד. פילגש זה דבר עוד יותר רציני, ופילגש לעונה אחת זה הכי רציני מכולן. הנה, למשל, בעל בית-חרושת מוכר מאד לדבריי-מזון יוצא ברצינות גדולה עם פילגש אחת, חודשיים תמימים כל שנה.

הפילגש היא מתכנתת-אופנה תל-אביבית, הגרה בצפון העיר, וחיה חיים ברמה גבוהה. בהתאם לרמה הגבוהה הזאת היא נוטעת כל שנה, בקיץ, לפאריס, כדי ללמוד שם את כל חידושי האופנה.

יחד איתה נוסע ללמוד את חידושי-המזונות גם האיש מבית-החרושת. הם לומדים את כל החידושים במשך חודשיים, ולאחר החודשיים הם חוזרים הביתה, הוא אל אשתו והיא אל בעלה. כך הם עושים כל שנה, כבר מזה כמה וכמה שנים.